

رئیس جمهور در نشست با روسای انجمن های علمی دانشگاهی :

دولت و مردم در مبارزه با کرونا دست در دست یکدیگر کار بزرگی انجام دادند

تهران (پانا) - رئیس جمهور با بیان اینکه دولت و مردم در مبارزه با کرونا دست در دست یکدیگر، کار بزرگی انجام دادند، تاکید کرد: باید به گونه ای عمل کنیم که در پایان دوران مبارزه با ویروس کرونا، جایگاه ایران اسلامی در تاریخ، جایگاهی بلندتر و کارنامه آن در این مبارزه، درخشانتر باشد و این مهم در سایه تلاش متخصصان و همراهی و همکاری مردم، دست یافتنی است.

حجت الاسلام و المسلمین حسن روحانی عصر سه شنبه در نشست با روانشناسان، جامعه شناسان و فعالان حوزه اجتماعی، با تاکید بر ضرورت ارتباط قوی تر مراکز و انجمن های علمی به عنوان مراجع قابل اعتماد مردم در مبارزه با کرونا، اظهارداشت: نباید بی احتیاطی کرد اما دلهره و اضطراب بیش از حد از ویروس کرونا بدتر از خود این ویروس است و می تواند زندگی مردم را در هم بشکند.

رئیس جمهور با اشاره به اینکه جامعه ما در مبارزه با کرونا به تخصص و متخصصان خود اعتماد کرد و علما و بزرگان ما نیز به کمک آمدند، گفت: بخش اقتصادی و علمی ما در مبارزه با کرونا، خوب به صحنه آمدند و موفق عمل کردند و این خیلی مهم است که بعد از چند هفته از آغاز مبارزه با کرونا اعلام می کنیم در بخش فرآورده های بهداشتی مورد نیاز در این مبارزه، قدرت صادرات داریم.

در این جلسه روسای انجمن علوم سیاسی، انجمن جامعه شناسی، انجمن رفاه اجتماعی، انجمن گفت و شنود و گوی شفافیت، انجمن جمعیت شناسی، انجمن انسان و ZWNJ؛ شناسی، انجمن مددکاری اجتماعی، انجمن مطالعات فرهنگی و ارتباطات، انجمن علمی اپیدمیولوژی، انجمن پزشکی اجتماعی و انجمن روانپزشکان در سخنان جداگانه و ZWNJ؛ ای دیدگاه ها و پیشنهادات خود را در موضوعات اجتماعی و فرهنگی با محوریت آثار و تبعات کرونا مطرح کردند.

تشکیل ائتلاف انجمن ها و ZWNJ؛ ها و کرسی و ZWNJ؛ های علمی و نهادهای مدنی، تقویت اعتماد عمومی و جلب همراهی مردم، حمایت از رسانه ها و ZWNJ؛ های مستقل، حمایت و ZWNJ؛ های روانی و اجتماعی از خانواده بازماندگان، بهره و ZWNJ؛ گیری از ظرفیت انجمن ها و سازمان ها و ZWNJ؛ های غیردولتی، حمایت از پنج دهک پایین و فرودست جامعه، افزایش سواد اجتماعی مردم، ساماندهی برای ارتباط دائم با انجمن ها و ZWNJ؛ های علمی، ایجاد امنیت اقتصادی و روحی برای تشویق به ازدواج و فرزندآوری، تشکیل کمیته ملی راهبردی جمعیت، تقویت همبستگی ملی و بازسازی سرمایه اجتماعی، توجه به معیشت اقشار حاشیه و ZWNJ؛ نشین، احیا و تقویت نهادهای مدنی در کنار نهادهای خیریه سنتی، توجه به سلامت روانی جامعه، تعامل و اقناع افکار عمومی و اولویت و ZWNJ؛ بندی در بازگشت به روال عادی از جمله محورهای اصلی و پیشنهاداتی بود که روسای انجمن ها و ZWNJ؛ های مسوول ارائه دادند.

متن سخنان رئیس جمهور به این شرح است:

بسم الله الرحمن الرحيم

از حضور اندیشمندان و مسوولین انجمن ها و ZWNJ؛ های علمی مخصوصا در زمینه جامعه شناسی، و ZWNJ؛ روانشناسی و همچنین در زمینه مسائل فرهنگی و ارتباطی خیلی متشکرم. در مبارزه با کرونا به عنوان حادثه ای مهم که با آن مواجه

هستیم، برای ما بسیار مهم است که از نظرات همه آنهایی که باید کشور، مردم و دولت را یاری کنند، استفاده کنیم.

شرایط ایران با کشورهای دیگر تفاوت‌های فراوانی دارد اما با یک حادثه تقریباً مشابهی همه ما مواجه شدیم که کمتر تجربه‌ای درباره آن داشتیم و همه ملت‌ها و دولت‌ها و سازمان‌ها با یک سختی و گرفتاری مشابهی تقریباً همزمان روبرو شدند و این مقطع، مقطع بسیار مهمی است چرا که تاب‌آوری ملت‌ها، آوری ملت‌ها، مختلف، برنامه ریزی دولت‌ها، گوناگون و اعتماد و رابطه‌ها، ای که بین مردم و دولت وجود دارد را آشکارتر می‌کند.

ما ملتی با نقاط قوت هستیم و اگر بخواهیم با جوامع و ملت‌های دیگر مقایسه کنیم، ممکن است جامعه ما یک مشکلات ویژه‌ای هم داشته باشد که کشورهای دیگر نداشته باشند.

ما طی ۴۲ سال گذشته مسائل بسیار فراوانی را دیدیم، به یک معنا می‌توانیم بگوییم ملتی هستیم که در حوادث و مسائل مختلف، آبدیده شده ایم و حوادث ما آنقدر حوادث مهمی بوده اند که در سراسر جامعه و خانواده‌ها، شهر و روستای ما، تاثیر گذاشته است.

خود داستان انقلاب یک موضوع مهمی بود که در سراسر جامعه ما تاثیر گذاشت؛ در زندگی، سلوک و رفتار مردم و در رابطه حکومت و مردم، خیلی مساله مهمی بود. به هر حال کشوری بود که در آن از مردم کمتر سوال کرده بودند که شما چه می‌خواهید، چگونه می‌خواهید و به چه رای می‌دهید و اصلاً در طول قرن‌ها مردم ما با چنین سوالاتی مواجه نبودند که از آنها بپرسند شما بفرمایید چه کنیم؟ حکومت‌های گذشته ما از مردم سوال نمی‌کردند.

ما مواجه شدیم با یک انقلاب عظیم و بزرگی که از روز اول گفت ما از شما می‌پرسیم چه کنیم، چه نوع حکومتی را انتخاب بکنیم، نام آن حکومت چه باشد، محتوای آن حکومت چگونه باشد و همه مردم را پای صندوق رای فراخواند.

مراحل بعد هم اینطور بود که از مردم پرسید چه کسانی بیایند برای ما قانون اساسی بنویسند، بعد از مردم پرسید این قانون نوشته شده را شما پذیرفتید یا خیر؟ و بعد همه ارکان حکومت را در برابر رای مردم قرار داد. پس ما با حادثه‌ای مواجه بودیم که سراسر زندگی ما را عوض کرد و زندگی جدیدی را پیش روی ما گذاشت. ما با یک جنگی روبرو بودیم، جنگ خانمان سوزی که تقریباً تمام زندگی، روان، امنیت، جان و سلامت مردم را تحت تاثیر قرار داد، حال ممکن است بخشی از جامعه ما به دلیل برنایی و جوانی، خیلی زمان جنگ را به یاد نداشته باشند اما اکثر جامعه ما به خوبی به یاد دارند که آزر خطر، ابتدا در روح و روان مردم اثر می‌گذاشت.

قبل از اینکه بمب و موشک بیافتند و خسارت آن چه باشد، آن آزرخطر کل روح و روان مردم را در آن مقطع تحت تاثیر قرار می‌داد. البته آن آزر همه جنگاوران را هم تحت تاثیر قرار می‌داد یعنی تمام سیستم پدافندی کشور بسیج می‌شد که آن دشمن را در هوا شکار کند و نگذارد مردم دچار مشکل شوند.

حوادث فراوان دیگری هم طی این ۴۰ سال داشتیم که کل جامعه ما را تحت تاثیر قرار داده و مخصوص یک شهر، یک روستا و یک بخش نبوده است. مساله تحریم کل جامعه و اجتماع را تحت تاثیر قرار داد.

تحریم چیز ساده‌ای نیست مخصوصاً در این ۲ سال اخیر که مردم با تحریم بسیار شدیدی مواجه بودند. اگر بخواهیم حادثه ویروس کرونا را در ایران با کشورهای دیگر مقایسه کنیم؛، آغاز هر چیزی قدرت و توان یک کشور برای تاب‌آوری در برابر آن حادثه است، آن هم یک حادثه چند بعدی یعنی مساله کرونا تنها یک مساله پزشکی یا مساله درمانی یا بهداشتی نبود بلکه مساله اقتصادی و اجتماعی هم بود و سبک زندگی ما را به طور کامل تحت تاثیر قرار داد.

آنچه که نسل ما از کودکی تا امروز شنیده بود اینکه به هم نزدیک شوید به هم دست بدهید، با هم احوالپرسی کنید، به خانه هم بروید، همدیگر را میهمان کنید و حالا درست برعکس می‌گویی که از هم فاصله بگیرید، به هم نزدیک نشوید، خانه هم نروید، به هم غذا ندهید و اطعام نکنید. یعنی یک دفعه به ما گفتند برعکس آنچه که نسل دیروز و امروز از بچگی آموخته بودیم، عمل کنید و این خیلی کار سخت و مشکلی است که بتوانیم جامعه را آموزش بدهیم و به جامعه بگوییم که خطر چگونه است.

مخصوصاً مشکل آن زمانی بیشتر می شود که در یک حادثه ای کاملاً غافلگیر شویم یعنی هیچ کس ۴ روز قبل یا ۱۰ روز قبل فکر نکند که فردا با چنین حادثه‌ای مواجه می‌شویم.

در جنگ تحمیلی هم اینطور بود به جز عده خاصی که احساس می کردند ممکن است احتمالاً با جنگ مواجه شویم، مردم عادی جامعه ناگهان در ۳۱ شهریوری که همه بچه ها خودشان را آماده کرده بودند که فردا صبح به مدرسه بروند و عده‌ای ساک خود را جمع کرده بودند و عازم حج و مکه بودند و درست در شرایطی که مردم تصور نمی کردند با جنگ مواجه شوند، در ساعت حدود ۲ بعدازظهر روز ۳۱ شهریور با یک بمباران مواجه شدند و تمام مرزهای غربی کشور و بخشی از مرزهای جنوبی کشور مورد حمله و تهاجم قرار گرفت. غافلگیری در مورد آنچه قبلاً روی آن فکر نشده و آمادگی وجود ندارد، خیلی سخت است و انسان یکمرتبه با یک مشکل عظیم مواجه می‌شود.

در کنار غافلگیری، حادثه‌ای که آدم چیزی از آن نمی داند و برای او تاریک است، دشمنی است که در تاریکی حمله کرده است. او را نمی‌بینیم در ظلمات و تاریکی به ما شمشیر می‌زند و نمی‌دانیم کیست و از کجا آمده است.

ویروس کرونا یک دشمنی بود که هنوز هم درست او را نشناختیم. یک دشمن جدید با شیوه جدید و با نحوه تهاجم جدید به سلامت انسانها و ضعیف‌کش است، یعنی دنبال آنهایی که از گذشته بیماری زمینه‌ای دارند حمله می‌کند، آنهایی که سن و سالی از آنها گذشته و قدرت بدنی اشان کمتر است را مورد حمله قرار می دهد. وجود این ابهام مشکل را دوچندان می‌کند و جامعه را دچار ترس، حیرت و اضطراب می‌کند.

وقتی انسان آینده را درست نمی‌بیند و برای او روشن نیست، یک چاله کوچک را هم فکر می‌کند چاه است تا پایش در چاله کوچک می‌افتد فکر می کند یک گودال بزرگ است در حالی که اگر روشن باشد خواهد دید آن چیزی نیست و یک چاله کوچک است که می‌شود از آن رد شد اما در تاریکی همان چاله آدم را دچار اضطراب می‌کند.

امروز کل جهان با یک همچون حادثه‌ای مواجه شده، حتی آنهایی که خیلی مدعی علم و دانش هستند، مدعی این هستند که تخت بیمارستانی آنها زیاد است، در دارو شرایط بسیار خوبی دارند، در ذخایر وضع بسیار خوبی دارند، با کشورهای دیگر متحد و منسجم هستند و به داد یکدیگر می رسند، دچار مشکل و سردرگمی شدند. حال شما در نظر بگیرید یک کشور و جامعه‌ای که با تحریم مواجه هست، دست تنهاست، خودش باید روی پای خودش بایستد، می‌داند متحدی ندارد که آن متحد امروز به کمک او بیاید، متحدش ملت خودش است و چاره‌ساز او تاب‌آوری جامعه خودش است، همه باید به صحنه بیایند و دست به دست هم بدهند.

خیلی برای ما مهم است که در این مقطع همه در کنار هم قرار بگیریم، آموزش‌های لازم را به مردم بدهیم، قدرت، توانمندی و اعتماد مردم را بالا ببریم. مردم خوب اعتماد کردند؛ یعنی به متخصصین و به تخصص احترام گذاشتند.

وقتی وزیر بهداشت و درمان حرف زد، وقتی مسوول یک بیمارستان حرف زد، وقتی متخصص حرف زد، مردم هم توجه و هم قبول کردند که این مسوول و متخصص از روی دلسوزی و دانش حرف می‌زند و قبول کردند که دارد به آنها راه حل ارائه می‌کند و این خیلی برای ما مهم است که جامعه ما به تخصص اعتماد کرد.

علما و بزرگان همه به کمک آمدند. شما ساعت‌ها و روزهای اولیه این کرونا را در نظر بگیرید! زود یادمان می‌رود، اینقدر حوادث سخت و سنگین و زندگی سخت است، شما آن ساعت‌های اول کرونا را در نظر بگیرید که چه تفکرات عجیب و غریبی بود.

آن یکی می‌گفت اصلاً فاصله اجتماعی یعنی چه، آن یکی می گفت اصلاً قرنطینه را ما نمی‌پذیریم، آن یکی می‌گفت اصلاً قرنطینه معنا ندارد، آن یکی می‌گفت حتماً باید قرنطینه شود و سخت‌ترین قرنطینه شود. تفکرات و افکار مختلف، همه آنها هم یک پشتوانه‌ای داشت، حالا یکی پشتوانه اعتقادی و علمی داشت و یکی

پشتوانه و اش تجربه شخصی بود، به هر حال هر چه که بود.

در آن شرایط ناگهان کشور با یک معضلی مواجه شد. در لحظه اول فکر کردیم این بیماری در یک شهر برای چند نفر وارد شده، چند ساعت بعد دیدیم، چند نفر نیست، چند ده نفر است، یک روز بعد متوجه شدیم اصلا یک شهر نیست چند شهر است، روزهای بعد متوجه شدیم چند شهر نیست، چند استان است و همین طور درگیری و افزایش و نگرانی و ها در کنار هم قرار گرفت.

اما در عین حال مردم در برابر این حادثه پیچیده، به دلیل اینکه مردم ایران این تفاوت را با ملت و های دیگر دارند که حادثه زیاد دیده و اند، حالا این حادثه به حق یا ناحق بوده، تحمیلی یا انتخابی بوده، به هر حال حوادث مختلفی را در این چهل سال مرتب دیدند و بنابراین، این هم یکی از این حوادث است. یک حادثه ناگوار و سختی است که مردم با آن مواجه شدند.

شما می بینید آن حالتی که به یک فروشگاه هجوم بیاورند و یقه همدیگر را بگیرند، در ایران کمتر دیدیم، یا اصلا ندیدیم. اما در بعضی از کشورها دیدیم. یعنی هول و هراس و اضطرابی که بوجود آمد و هنوز هم هست. هنوز هم در کشورهای پیشرفته صنعتی، همین دیروز، یعنی تا دیروز که اطلاع دارم، باز هم شما ۱۱ صبح بروید، ماکارونی پیدا نمی کنید، ظهر بروید وسایل بهداشتی نیست، بعد از ظهر وسایل ضد عفونی نیست؛ کشور پیشرفته صنعتی که آن همه ادعا دارد.

این اطلاعات من مربوط به ۱۰ روز پیش نیست، مال دیشب است. همچون هول و هراسی را در ایران ندیدیم. مردم نریختند غارت کنند. مردم آرامشی داشتند، آرامشی پیدا کردند و به حرف مسوولین خود اعتماد کردند و از آن طرف بخش و های مختلف به صحنه آمدند. یعنی اینکه می و بینیم در یک زمان کوتاهی در حالی که برای تهیه مواد ضد عفونی در روزهای اول با مشکل مواجه بودیم، مثلا در طول چهار روز، پنج روز یا یک هفته شرایط عادی شد. تمام بنگاه و هایی که می و توانستند مواد ضد عفونی را بسازند یا توسعه بدهند یا خط تولید را عوض کنند این کار را فوری کردند و شما دیدید که شرایط ما بهتر شد.

بیمارستانهای ما ممکن بود در بعضی از شهرها در ساعات اول و در روزهای اولیه با یک اضطراب و نگرانی بگویند که این بیمار را زود ببرید و ممکن است تخت، پزشک و پرستار نباشد اما بعد از مدت کوتاهی همه آرام گرفتند که اگر فردی از اعضای خانواده شان دچار مشکل شد، تخت بیمارستانی، پزشک، مراقبت و پرستار هست و این خیلی مهم است.

در حالی که در کشورهای بزرگ صنعتی پیشرفته این زمان خیلی طولانی تر بدست آمد یعنی حتی هفته اول و دوم با کمبود تخت مواجه بودند و هنوز هم در بعضی جاها با کمبود تخت و تجهیزات مواجه هستند و حتی پرستار و پزشک آنها با کمبود تجهیزات مواجه است.

ما زودتر توانستیم این کمبودها را جبران کنیم و به یک شرایط معمولی تر قدم بگذاریم. چرا؟ همه به صحنه آمدند و همه کمک کردند و ما هم آدم و هایی داشتیم که احتکار کردند و دغل و کاری کردند اما عده آنها محدود بود و محدود افرادی بودند. اکثر مردم به صحنه آمدند و به کمک و یاری یکدیگر آمدند و این شرایط خیلی جدیدی را برای جامعه ما ساخته است.

حالا به هر حال دیر یا زود از کرونا می و گذریم. حال ممکن است با این کرونا یک ماه دیگر مواجه باشیم، ممکن است ۵ ماه دیگر با آن مواجه باشیم و ممکن است بیشتر با آن مواجه باشیم که نمی و توانیم به دقت بگوییم چه روزی این دوره تمام می و شود و شاید کمتر کشوری هم بتوانند به این صراحت و قاطعیت بگویند که مثلا این مساله تمام می و شود.

آثار کرونا هم که شما امروز دیدید بعضی از شرکت هایی که شرکت و های معروفی هستند و در صنعت هوایی و ساخت هواپیما و تجهیزات قدرتمند هستند و بعضی و ها اظهار نظر کردند که تا چند سال دیگر طول می کشد که شرایط پرواز هوایی به قبل از کرونا برگردد. حال ممکن است در این کلمه یک مقدار اغراق و مبالغه باشد ولی معلوم است قابل پیش و بینی نیست یعنی هیچ و کس نمی و گوید که این مشکلات ۱۰ روز یا ۴۰ روز یا ۵۲ روز دیگر

تمام می‌شود و نمی‌شود پیش‌بینی کرد و این یکی از مشکلاتی است که با آن مواجه هستیم.

در این مشکل برای ساخت امکانات و تجهیزات و نیازمندی‌ها که به نظر من بخش اقتصادی و علمی جامعه ما خوب به صحنه آمدند. الان در بعضی از چیزها توانستیم به اندازه مورد نیاز بسازیم یا به زودی می‌توانیم خودکفا شویم. دیروز ما با این شرکتهای دانش بنیان صحبت می‌کردیم که از توانمندی‌های خودشان، از مقدار وینتلاتوری که می‌توانستند در ۲۴ ساعت تولید کنند و یا از سی‌تی‌اسکن‌هایی که در هفته چند دستگاه می‌توانند تولید کنند، صحبت می‌کردند که بخش‌های مختلف بودند و یا ماسک‌هایی که پرستار ما نیاز دارد، N۹۵ و یا بقیه تجهیزات و امکانات که همه اینها با قاطعیت و محکمی می‌گفتند که ما الان تامین می‌کنیم و در هفته های آینده شرایط ما بهتر خواهد بود.

این برای مردم ما خیلی مهم است که ما بعد از چند هفته اعلام کنیم امروز یک بخش بزرگ مواد ضدعفونی و مواد بهداشتی را قدرت صادرات داریم. نه تنها اینکه ما در داخل الان نیازمندی خودمان را رفع کردیم، قدرت صادرات نیز داریم. در بعضی از کیت‌ها که دیروز یکی از این شرکت‌ها مدعی بود که ما توان صادرات داریم و به اندازه نیاز می‌توانیم تولید کنیم و توان صادرات داریم که خیلی مهم است یعنی دلگرمی بزرگی برای مردم ما است.

وقتی یک پرستار می‌گوید من ۱۰ روز در بیمارستان ماندم و می‌توانست شب به خانه خودم بروم و نرفته و مانده که یا به خاطر اهمیت بیمارانی که آنجا بود و یا به خاطر سلامت خانواده خودم که احتیاط کرد و در بیمارستان برای ۱۰ روز، ۱۵ روز، ۲۰ روز و یک ماه مانده و احساس خستگی نکرده است و با همان دلاوری و با همان روحیه بلند پرستاری کمک می‌کند که اینها خیلی مردم ما را تقویت و توانمند می‌کند.

حالا بله خیلی از رسته های شغلی و افراد جامعه در این ایام از لحاظ اقتصادی دچار مشکل شدند که خیلی طبیعی است و حمل و نقل و گردشگری ما دچار مشکل شده است و خیلی از مشاغلی که ما اسمش را آسیب پذیر یا پرریسک گذاشتیم و حالا هر چه که اسمش گذاشتیم و مشاغلی که هنوز هم مجاز نیست و هنوز هم باز نشده، نمی‌توانیم آنجایی که ریسکش بالا است. حالا یک وقتی ریسک یک درصد است و می‌تواند ریسک کند و همیشه ما در زندگی یک درصدی ریسک می‌کنیم و از هر خیابانی که رد می‌شویم یک درصدی ریسک می‌کنیم.

صبح که از خانه بیرون می‌آییم و مشغول کار می‌شویم یک درصدی ریسک هم دارد. هیچ وقت آدم نمی‌تواند صددرصد مطمئن باشد ولی مشاغلی که ریسک بالا داشته حتی مساجد و محافل را آغاز نکردیم.

ماه رمضان برای مردم ما از لحاظ ایمانی، دینی و سنت‌های مذهبی بسیار اهمیت دارد و اساسا ماه رمضان در زندگی مردم با جلسات قرآن و رفتن به مساجد و اماکن مقدس توأم بوده است و در این ماه رمضان، مردم از این محافل جدا هستند. لذا این موارد را مراعات کرده و مراعات می‌کنیم و به پیش می‌رویم اما در عین حال مردم مشکلات زیادی از لحاظ زندگی و از لحاظ اقتصادی دارند و خواهند داشت. اینجا همه باید کمک کنیم اگر بگوییم دولت، دولت که اصلا چیزی نیست، دولت یعنی عده‌ای که نماینده و خادم مردم هستند والا چیزی به نام دولت نداریم و نهادی جدا از ملت نیست. مردم یک عده را انتخاب کردند و گفتند شما بیایید این کارها را برای ما انجام دهید.

بودجه‌ها و امکاناتی هم که هست به مردم تعلق دارد اما در عین حال من به عنوان کسی که شرایط اقتصادی کشور و وضع بودجه مان را می‌دانم و از مشکلات تحریم به خوبی آگاهی دارم و بسیاری از مردم هم به خوبی آنرا می‌دانند به نظر من در حد خودمان دولت کار بزرگی انجام داده و کار بزرگی مردم انجام دادند.

اگر همه دست به دست هم نمی‌دادیم، دولت، نیروهای مسلح، انجمن‌های مختلف، خیرین و مردم، نمی‌توانستیم امروز اینجا باشیم. همه با هم مشکل را کاهش دادیم، نمی‌گوییم مشکل را تمام کردیم، مشکل را کاهش دادیم و قابل تحمل کردیم. این قابل تحمل کردن قدم اول و بسیار مهم است بعد باید برسیم به آن حدی که قابل قبول باشد و باید به حد مطلوب برسیم و تا رسیدن به آن نقطه، مسیر طولانی است.

امروز از دانشگاه، از متخصصین و از آنهایی که در حوزه علوم انسانی کار کردند که در شرایط کنونی این علوم به درد ما

می‌خورد، توقع داریم دانش‌زنجی و آنچه‌زنجی؛ که در دانشگاهها و مراکز علمی و در مراکز تحقیقی جمع کرده و آ‌زنجی؛ موخته را به مردم عرضه کنیم.

فضای مجازی، فضای خوبی برای عرضه دانش انجمن‌زنجی؛های علمی است. امروز خیلی‌ها در فضای مجازی حرف می‌زنند و داده‌زنجی؛هایی ارائه می‌شود، مردم نمی‌دانند چقدر به آنها اعتماد کنند و چقدر قابل اعتماد است. در این فضا بعضی از حرفهای نادرست و بعضی از حرفهای درست ارائه می‌شود. خیلی مهم است که مراکز و انجمن‌های علمی قابل اعتماد در این فضا با مردم حرف بزنند.

این روزها در بحث پزشکی و درمانی یک عده افراد قابل اعتماد، به صورت رسمی حرف می‌زنند یک عده هم در فضای مجازی یا رادیو و تلویزیون حرف می‌زنند. برای مردم خیلی مهم است که کسی به آنها بگوید که این بیماری چیست و چگونه است؟

ترس بیش از حد، دلهره بیش از حد، اضطراب بیش از حد از خود‌زنجی؛ این کرونا و از این ویروس بدتر است و واقعا می‌تواند زندگی مردم را در هم بشکند و آسایش را از مردم بگیرد اما در عین حال هم نباید بی احتیاطی کنیم یعنی هم باید دلهره و اضطراب اضافه نباشد و هم باید احتیاط لازم انجام بگیرد.

دولت در این مدت برای اجرای دستورالعمل‌زنجی؛های بهداشتی و کارهایی که لازم دیده کمتر از قوه قهریه و زور استفاده کرده و گفته که اینجا را قفل و پلمپ می‌کنم و اینجا دستگیر می‌کنم بلکه با مردم حرف زده و گفته که مردم بیایید این کار را بکنید و از مردم خواهش کرده است و متخصصین به مردم آموزش دادند.

از آن طرف هم تلاش به گونه‌زنجی؛ای بوده که مردم احساس نکرده‌اند در این روز سخت رها شدند. رهاشدگی بدترین درد برای یک جامعه است، جامعه‌زنجی؛ای که احساس کند کسی و پناهی ندارد. نه امروز دیدند پزشکان و پرستاران و بیمارستان‌زنجی؛های آنها، دلسوزان آنها، خیرین آنها همه در صحنه هستند و همه کار می‌کنند. اینکه مردم بفهمند تنها نیستند، پشتوانه دارند، حالا پشتوانه معنوی جای خودش، اعتماد به حق و حسن ظن به خداوند که سر جای خودش، توکل به خداوند سر جای خودش، از لحاظ مادی هم ببینند که نه افراد دلسوز هستند و به جامعه می‌آیند. همه تلاش می‌کنند، همه کار می‌کنند، همه به کمک همدیگر آمدند و یک مقدار هم تا حد ممکن آینده را کمی روشن کردیم، آن تاریکی محض از بین رفته که مردم فهمیدند ویروسی آمده، این ویروس خطرناک است، این ویروس به گونه‌زنجی؛ای است که می‌تواند در دیگران اثر بگذارد، دارای اپیدمی است و می‌تواند جامعه را مبتلا کند. در عین حال در یک مرحله است که می‌توان تحملش کرد.

مردم اول که نمی‌دانستند، شاید این داستان را شما بدانید یا خیر! همان اوایل کار می‌خواستیم یک عده دانشجو را از چین به ایران بیاوریم، هنوز اینجا هم آثاری از اینکه کرونا آمده، نبود. یک تعداد افراد دانشجو در ووهان بودند و می‌خواستند به ایران بیایند. اینها را می‌خواستیم ببریم جایی قرنطینه کنیم. شما نمی‌دانید، هیچ بیمارستانی زیر بار نمی‌رفت. به یک بیمارستان می‌گفتیم، بیمارستان خصوصی، دولتی، می‌گفتیم این عده دانشجو بیایند مثلا ۱۰ روز، ۱۵ روز اینجا، قبول نمی‌کرد. همه می‌ترسیدند. از کلمه کرونا می‌ترسیدند. همه فرار می‌کردند. می‌گفتیم چهار اتاق بدهید اینها به هتل بیایند، هیچ هتلی جرات نمی‌کرد و می‌گفت نمی‌شود. هیچ کس زیر بار نرفت، تا جایی به هر حال تهیه شد که اینها بیایند به آنجا بروند، آن مثلا دو هفته قرنطینه را بگذرانند.

یک همچون وحشتی بود. الان این وحشت نیست، به یکی می‌گفتند کرونا گرفتی، فکر می‌کرد کرونا گرفت دیگر تمام است، یعنی سه روز دیگر از این دنیا رفته. یک وحشت اینطوری بود. الان جامعه اینطور نیست، جامعه آشنا شده، فهمیده به هر حال این بیماری چیست. امروز کسی به اصطلاح تست کرونا یا مثبت می‌شود، به راحتی به او می‌گویند چه کار کند. خیلی‌ها در خانه خودشان می‌مانند، ۱۰ روز، ۱۵ روز در قرنطینه می‌مانند، بعد بیرون می‌آیند و تمام می‌شود.

اصلا مردم نمی‌دانستند این ویروس به گونه‌زنجی؛ای است که ۸۰ درصد مردم این ویروس را می‌گیرند و

تمام می‌شود و نمی‌فهمند، خودشان اصلا متوجه نمی‌شوند. اول هم به یک عده می‌گفتید، می‌گفتند این حرف‌ها چیست، اصلا اینچنین نیست، اصلا همه را می‌کشد، همه را می‌گیرد، همه را، قدم به قدم با واقعیت آشنا تر شدیم.

ممکن است یک ماه دیگر اطلاعات راجع به این ویروس به مراتب بیشتر شود. دنیا هم روز به روز اطلاعاتش بیشتر شود. ممکن است یک روز به راه درمان واقعی برسیم و راه درمان پیدا کنیم. قشنگ نسخه پیچی شود و کسی که کرونا می‌گیرد با یک نسخه‌ای بتواند ظرف ۴ روز، ۵ روز درمان شود.

ممکن است به روزی برسیم که واکسن آن در اختیار بشر قرار گیرد و آن وقت این نگرانی‌ها به مراتب کمتر شود. بنابراین به نظرم آن ترس و وحشت و دلهره اول ریخته و این خیلی مثبت است. اینکه فکر می‌کردیم هر کس از خانه بیرون بیاید و به محل کار در یک کارگاه برود تمام است، همه اینها دیگر کرونا گرفتند و کارشان تمام است. نه، یک کارخانه بزرگ، یک مرکز تولیدی بزرگ، الان دو ماه است کار می‌کند، حالا یکی از وزرا نسبت به یک مرکز بسیار عظیم و بزرگ گفت که یک نفر هم کرونا نگرفته است. همه مراعات کردند. همه اصول را مراعات کردند. در ورودی همه را چک کردند، مراعات کردند. یک کارخانه عظیم و بزرگ، نه کارخانه‌ای با ۵ کارگر، کارخانه‌ای با چند هزار کارگر، همه دارند کار و فعالیت می‌کنند. پس این خیلی مهم است که روز به روز بتوانیم مردم را با واقعیت آشنا تر کنیم و راه را برای مردم هموار کنیم و یک مراکزی باشد که آن مراکز مورد اعتماد مردم باشد.

خواهش می‌کنم از لحاظ روانشناسی، از لحاظ جامعه‌شناسی، یک مراکزی داشته باشیم، بیشتر در فضای مجازی می‌گویم، سامانه‌هایی در فضای مجازی باشد که مورد اعتماد مردم، یعنی خود وزارت بهداشت و درمان، خود ستاد ملی کرونا، بیاید یک لیست بدهد که این صد سامانه، این انجمن‌ها با این مشخصات، اگر حرفی به شما می‌زنند، اینها مورد اعتماد هستند. این خیلی مهم است که مردم بدانند گوششان را به کجا بدهکار کنند، کجا توجه کنند، کجا مسائل را مورد اجرا و توجه قرار دهند و به کجا به هر حال اعتنا نکنند.

در مجموع می‌توانم بگویم یک آزمایش و امتحان بزرگی از لحاظ تاریخی برای همه بشریت در برابر این بیماری و ویروس است و برای ما هم به عنوان ایران یک شرایط خاصی برای مقایسه با ملت‌های دیگر است و مهم است پایان این ویروس که حالا هر وقت هست و امیدواریم زمان آن بلند نباشد و خدا کمک کند، ویروس که تمام می‌شود، جایگاه ایران در تاریخ بلندتر باشد یعنی دنیا بگوید در مبارزه با این ویروس، این کارنامه ایران است و ببیند این کارنامه یا کارنامه درخشانی است، یا قابل توجه است و یا قابل مقایسه با کشورهای دیگر است.

الان در همه کشورها، کشوری نیست که با این کرونا درگیر نباشد حالا بعضی‌ها بیشتر درگیر و بعضی‌ها کمتر هستند. به اعتقاد من همه ما دست به دست هم بدهیم و همه بخش‌های علمی در این زمینه به میدان بیایند و همه توان خودشان را به کار بگیرند که انشاءالله از کرونا عبور با کمترین تلفات و کمترین هزینه خواهیم کرد چون حادثه وقتی آمد، حادثه هست و هنر ما این است که در آن حادثه بتوانیم کاری کنیم که هزینه را کمتر کنیم چون همه باید هزینه بدهیم و هیچ ملتی نیست در برابر کرونا هزینه ندهد که مهم این است این هزینه را کمتر کنیم.

کمتر کردن هزینه هنر دولت، متخصصین، مردم، همه آنهایی که در این زمینه فعالیت می‌کنند و سمن‌هایی که در این زمینه فعالیت می‌کنند، است و انشاءالله امیدوارم ما به گونه‌ای هماهنگ عمل کنیم که با کمترین هزینه و با کمترین خسارت‌ها عبور کنیم و بتوانیم در یک زمان نه چندان بلندی خسارت‌هایی که در این زمینه برای ما و برای ملت‌ها وجود آمده است را جبران کنیم. خیلی ممنون و متشکر

والسلام علیکم و رحمت‌الله و برکاته